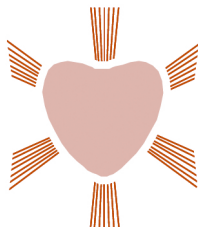

SRDÍČKO

ročník XXIX.
26. 10. 2025

3

ROZHOVOR S V. KRAKOVÍČOVOU

Jakou kávu máš nejraději?

Nejraději mám flat white.

Jak vlastně vznikl nápad založit farní kavárnu?

Jeli jsme před deseti lety s otcem Filipem na pouť do Hájků, kde podávali kávu. Po návratu z pouti v září jsme se rozhodli, že to také zkusíme, a za měsíc jsme otevřeli první kavárnu. Bylo to na svátek sv. Františka. Ze začátku se kavárna konala zhruba jednou měsíčně, až později jsme přešli na každou neděli.

Změnila se farní kavárna za těch deset let?

Kavárna se již stala naší nedělní tradicí. Když výjimečně není, je z toho pohroma a všichni se ptají: „Proč kavárna dnes není?“ Je to jednoduché, nikdo se nezapsal (smích). Proto bych ráda povzbudila další, aby se nebáli zapsat. Odborný tým zkušených baristek vás vše naučí (smích).

Změnily se chutě farníků?

Víceméně zůstávají stejné. Nejvíce se pije cappuccino a flat white.

Kdo všechno stál u začátků?

Radka Retková, Elen Vicherková a já.

O proměnách během deseti let

V čem je kavárna dnes jiná než tehdy?

Hlavně v tom, že se zapojilo mnohem víc lidí. Už se nebojí vzít kavárnu „na starost“.

Kolik vás teď je, kdo se o ni stará?

Jádro tvoří asi 5–6 rodin, ke kterým se nepravidelně přidávají další.

Jaké bylo nejtěžší období a jak jste ho zvládli?

Byla to doba, kdy se lidé přicházeli hlavně najíst a napít. Kavárna nemůže fungovat zadarmo. Všechno něco stojí. Veškerý výdělek jde samozřejmě na chod kavárny, jako je káva, mléko apod. To pro mě bylo těžké a měla jsem i chvíle, kdy jsem si říkala, jestli má cenu pokračovat. Nakonec se to srovnalo. Dnes mám radost, že se kavárna stala místem, kde lidé nejen rádi pobývají, ale i pomáhají – ať už tím, že si vezmou službu, nebo tím, že přispějí na chod kavárny i podporu františkánů.

Kolik kávy se během kavárny vypije?

To nemám přesně spočítané. Je to různé – někdy přijde málo lidí, jindy hodně. Někdy se víc pije kakao než káva. Kávy si vždycky předem trochu připravím, abych zvládla první nápor. Dlouhodobě je to ale zhruba stejné.

O budoucnosti

Máš nějaký sen nebo nápad, který bys chtěla uskutečnit?

Sen úplně nemám, ale ráda bych ještě pozvedla kvalitu kávy. Ale nejvíc si přeji, aby kavárna zůstala místem setkání, kde si lidé mohou popovídat, vychutnat si kávu a přitom vědět, že jejich příspěvek pomáhá dobré věci.

Pár otázek na závěr

Káva nebo čaj?

Obojí – den začínám čajem, ale pak si dám kávu. Celoročně vede káva.

Cappuccino nebo espresso?

Flat white.

Káva doma nebo v kavárně?

Obojí.

Máš nějakou oblíbenou kavárnu?

Nejraději chodím do Riverside café nebo do Mitte, ale oblíbených mám víc.

Turek nebo instantní káva?

Ani jedno – ale kdybych musela, tak instantní.

Ptal se Ondřej Špetík, foto bratr Bernard

NÁVŠTĚVA PARAY-LE-MONIAL

Paray-le-Monial je malé město ve Francii kde se několikrát zjevil Pán Ježíš sv. Markétě Marii Alacoque, mystičce z řádu vizitantek. A právě tam jsme se vypravili s naší farností, abychom si osvěžili a prohloubili víru, abychom si vyprosili duchovní dary nebo poprosili Pána o pomoc v našich životech a starostech.

Ježíšovo Božské srdce je centrum všech tří nejdůležitějších zjevení. Poselstvím je velká láska Božského srdce k lidem, Ježíš touží sdílet s námi lásku svého Srdce a velmi trpí neúctou

a lidmi neopětovanou vděčností. Touží s námi sdílet lásku. Můžeme mu vytvořit místo ve svém srdci častým přijímáním, zvláště v první pátek. Dále vystavením obrazu Nejsvětějšího Srdce, prožívat svatou hodinu, připomínat si ve čtvrtek v noci Jeho úzkosti v Getsemanské zahradě.

Děkuji všem za přátelství a skvělé společenství, děkuji našim bratřím františkánům. Budu z této pouti ještě dlouho žít a čerpat. Především díky Bohu za ochranu a vedení na této cestě.

Magda Štindlová

VANDR

V prvním červencovém týdnu jsme měli tu čest zúčastnit se každoročního farního vandru v přírodě. Volba tentokrát padla na Slovensko, kde jsme postupně prošli přes Muránsku planinu, Veporské vrchy a končili jsme na Polane. Putovalo nás celkem 14. Veškeré plánování trasy a noclehů měl na starost Lukáš Hanušovský, kterému i touto cestou moc děkujeme.

Vandr byl kombinací nádherné přírody, těžkých fyzických výkonů, úžasného vzájemného společenství a v neposlední řadě duchovního načerpání. Díky přítomnosti bratra Didaka jsme mohli každý den slavit mši svatou a modlitbou breviáře posvěcovat společný čas.

Část Slovenska, kterou jsme putovali, je neslavně proslulá vyšším výskytem medvědů, z čehož jsme měli respekt. Tento strach vede ale k tomu, že tudy putuje minimální množství turistů, a proto jsme po většinu času nikoho nepotkali. Příroda byla překrásná, od prostranných luk, přes prodírání se hustým lesem až

po výhledy na Tatry, každý si přišel na svoje. Turistika byla některé dni hodně náročná, stoupání prudká, ale naše odhodlání bylo ještě větší. Po námaze večer vždy přišel zasloužený odpočinek někdy i na salaši s haluškami a řízkem. Jako když přišli izraelité do země zaslíbené.

Největším bohatstvím ale pro nás byly vzájemné vztahy, dlouhé rozhovory a poznávání osobních příběhů. Před odjezdem jsme ze skupiny znali jen 4 lidi, což ale nebylo vůbec problémem a od začátku jsme se cítili skvěle. V partě vládla dobrá atmosféra. Vyšlo i počasí, přšelo pouze jedno dopoledne. Celkem jsme prošli téměř 100 km. Akce, jako je tato, jsou vynikající příležitostí blíž poznat lidi z farnosti, načerpat z jejich životních zkušeností, nechat se povzbudit příkladem jejich víry. Budeme na tento týden v dobrém vzpomínat. A povzbuzujeme i druhé, aby se nebáli opustit svoji komfortní zónu a taky vyrazili vstříc dobrodružství – či už na vandru, nebo v životě.

Adam a Bára Predáčovi

STROJATÍNSKÁ ZÁHADA – VYŘEŠENA!

Čtyři detektivní týmy se zabývaly zločinem spáchaným ve Strojatině. Nebylo jednoduché odhalit pachatele, který rafinovaně zahladil stopy a mařil vyšetřování, jak se dalo. Na místě činu se našly nábojnice ráže 9 milimetrů, otisky bot a krevní skupina pachatele. Vyšetřování se rozjelo velmi rychle, nechyběly ani výsledky podezřelých. Dlouhou dobu pachatel unikal pro nedostatek přímých důkazů. Detektivové odvedli skvělou práci a pachatele usvědčili. Ten se záhy přiznal a projevil lítost nad spáchaným činem, požádal i kněze o rozhovor, ale tato oblast je zahalena zpovědním tajemstvím.

Detektivové:

Šimon: „Je to dobrý a napínavý. Dobrá parta. Nikdo mě tu neštvě.“

Lukáš: „Našel jsem tu kámoše. Je to můj první tábor. Hodnotím je 10 bodů z 10.“

Pepíno: „9,5 bodů. Jídlo dobrý, program dobrý. Líbí se mi, že za každé nevhodné, neslušné slovo dostáváme trestné body. Líbí se mi večerní modlitby u ohně, a když Gabča hraje a zpívá.“

Martin: „8,5 bodů. Skvělá hra ta vlajkovaná, docela mi šla. Kuchyně skvělá. Vedoucí si zaslouží palec nahoru, tedy skvělé. Parta skvělá. Držím se, nemám žádný trestný bod.“

Kristián: „8 bodů. Nejvíce mě těšil jamark, hodně jsem si nakoupil dobrot. Noční přepady bylo dobré, vlajku jsme ustrážili a oheň nás hřál po celou noc.“

Anežka: „9 bodů. Ty, co s námi nejezdí, zvu, aby příště neváhali a jeli s námi na skvělé tábory. Při nočních hlídkách se hodně nasmějeme a povídáme si, ale hlavně hlídáme vlajku. Vedoucí chválím za skvělé vedení. Moc mi chutnaly snídaně.“

Julča – Ju: „8 bodů. Je to tu dobrý, mnozí to berou soutěživě. Kuchyně je mega dobrá, vše sním. Jedte s námi všichni na další tábor.“

Anežka: „9 bodů. Tábor fajn, jídlo dobré, parta dobrá. Jsem ráda, že se kluci sprchují (cca 2x, poznámka zapisovatele).“

Justýnka: „9 bodů. Tábor je hodně dobrý. Když někomu nejdou sporty, může se uplatnit v jiných soutěžích. Jsou tu skvělé kamarádky a kluci jsou lepší než ti ve škole.“

PO STOPÁCH SV. FRANTIŠKA A SV. KLÁRY

Pout' mužů do Assisi – 7.–14. června 2025

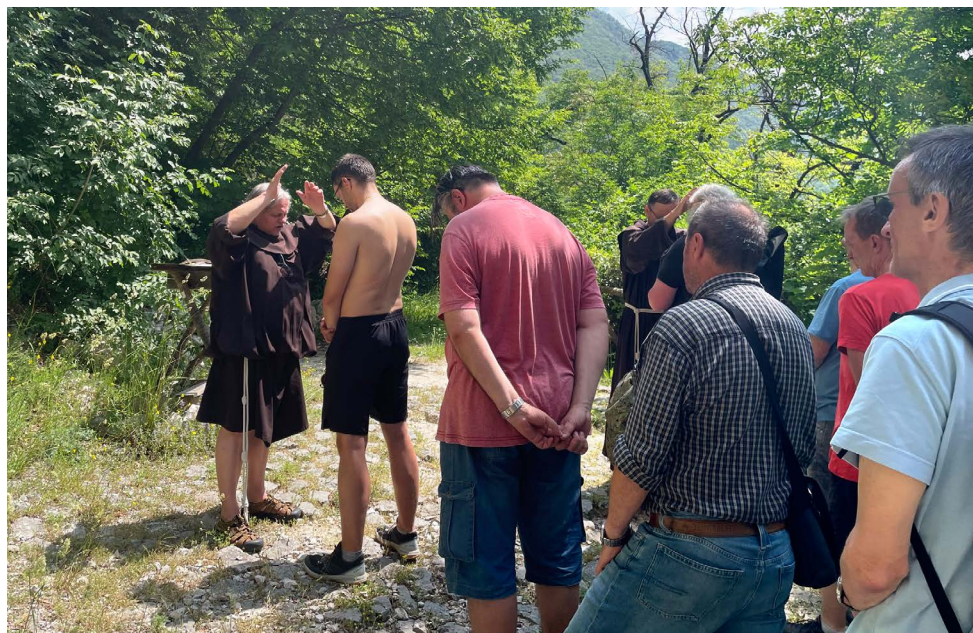
Pout' mužů do Assisi byla naplánována už v roce 2024. „Není to výlet do Itálie, ale pout“, připomínal bratr Didak. Kapacita byla omezena na 21 míst, a tak se z Brna přihlásilo 12 mužů, z Liberce devět včetně bratra Dominika.

Na Svatodušní sobotu 7. června vyrazíme časně ráno za deště. Cesta prověřuje naši trpělivost i víru – liberecké auto uvízlo v koloně, jedno brněnské má poruchu. S modlitbou v srdci nakonec dorážíme do Porciunkule, kde nás čekají první modlitby a setkání obou skupin.

Únava mizí, když pocítíme radost ze společenství.

Každý den má duchovní téma. V kostele sv. Damiána se ptáme s Františkem: „Pane, co chceš, abych učinil?“ V Porciunkule přemýšlíme: „Kdo jsem já a kdo je Bůh?“ Bůh může mluvit skrze Písmo Svaté, druhé lidi,

Další den stoupáme do kopce ke kapličky se zvonící. Téma dne je „Svou starost vlož na Hospodina, on se postará“. Po obědě jdeme do Cantalice, kde je klášter pomáhající lidem opustit závis-

Z pouti si odnášíme tři myšlenky:

Kritika

Svatý František z Assisi říkával: Nekritizuj církev ani ostatní. Dívej se v první řadě na své hříchy a na svůj vztah s Bohem.

Ticho

Jen v tichosti se můžeme setkávat a rozmlouvat s Bohem. K tomu je zapotřebí modlitba, dary Ducha Svatého a číst Písmo Sváté.

Panna Marie

František ji miloval nevýslovnou láskou a vybral si ji za ochránkyni a přímělkyni svého řádu. Ona je naší nejen nebeskou matkou, ale i ochránkyní a přímělkyní.

Jiří Maliňák (redakčně zkráceno)

lost. Téma pátého dne je „Má řehole“. Přejíždíme na Fontecolombo a La Forestu, kde byly Františkovi tehdejšími „postupy“ operovány oči a kde ustanovil pravidla – řeholi řádu.

Šestý den začínáme radostnou mší svatou ve městě betlémů Greccio, zakončenou písní Narodil se Kristus Pán. Poslední zastávkou našeho putování je klášter La Verna, obklopený skalami, kde sv. František obdržel stigmata. Návštěvu jsme zakončili františkánským průvodem a litaniami k Panně Marii.

V sobotu brzy ráno balíme a odjíždíme domů. Nezůstane suché oko – vše krásné jednou končí, ale také něco nového začíná. Jsme vděční Bohu, Panně Marii, sv. Františkovi, sv. Kláře, bratřím Didakovi a Dominikovi, i našim rodinám, které nás na cestu pustily.

ZAPOSLOUCHAT SE DO SEBE

Pašije považuji za hudební formu, jež snad nejlépe vystihuje dnešní dobu, kterou všichni cítíme či neseme v sobě," říká hudební skladatel Pavel Zemek-Novák.

Čím je pro vás hudba sama o sobě? Lze ji postihnout slovy?

Nedávno jsem četl krásnou úvahu P. Dominika Pecky. Napsal, že umění je tajemství, které není možné vyjádřit, postihnout, popsat. A pokračuje, že malujeme, píšeme, skládáme o našem ideálu, který se nachází vně nás. To, co máme v sobě, už není ideál. Myslím, že úkolem hudby je mluvit o lásce i Lásce. Hudba samotná však zůstává tajemstvím. Kdykoli jsem se pokusil přiblížit se slovy k hudbě, kterou jsem třeba i sám napsal, nefungovalo to. Když jsem si po letech četl poznámky k premiérám, říkal jsem si: „Dědečku, že's nemlčel.“ Většina velkých skladatelů – Mozart, Beethoven, Haydn, Dvořák a další o své hudbě mlčí. Vědí proč. Umění nás samo vede, nelze ho nijak postihnout ani si to přesně naplánovat. Ukládá se do něj naše celé putování. A děláme-li ho poctivě, vzniká vždy neopakovatelný originál.

Málokdy se člověk dostane na světovou premiéru hudebního díla. A já byl v dubnu u toho, když Česká filharmonie poprvé uvedla vaše Canto. Jak se to přihodilo?

Když nastoupil současný šéfdirigent Semjon Byčkov, rozhodl se požádat deset skladatelů z České republiky a pět ze

zahraničí, aby pro filharmonii vytvořili původní díla. A umělecké rada České filharmonie mě zařadila mezi ty oslovené. Díky tomu jsem se dostal do výběru. Na samotné skladbě jsem pak pracoval tři roky. Čím jsem starší, tím píšu pomaleji. Často se stane, že napíšu za den dva takty a tři vyškrtnu. Po třech letech jsem partituru odevzdal do Pražského hudebního nakladatelství. Když dokončili čistopis, ještě jsem ho zdržel dalšími opravami. A pak už zbývalo najít vhodné místo v plánu dirigenta a orchestru, což je obvykle práce na několik let dopředu. Tak se stalo, že od prvního impulsu až po premiéru uplynulo osm let.

Prý vás k napsání díla inspiroval jeden zážitek z návštěvy u sester klarisek. Můžete to rozvést?

Často chodím pěšky z Brna do Soběšic a jednou jsem se zastavil v tamním klášteře u sester klarisek. Přišel jsem do jejich kaple. Vnější křídlo, které je přístupné veřejnosti, bylo úplně prázdné. Z levé strany, z uzavřené části kláštera, jsem zaslechl nenápadný jednohlasý zpěv. Doprovázela ho jen tichá kytara, která pomáhala udržet intonaci. Byl to prostý, neumělý zpěv, ale vytvářel neopakovatelný zážitek. Nezapamatoval

jsem si přesně, co sestry zpívaly, v hlavě mi zůstal jen krátký čtyřtónový motiv. Ale stal se základem celého Canta. Prostota a pokora toho momentu mi připadaly jako nejlepší výchozí bod.

Vaše hudba je charakteristická úsporným, jednohlasým vedením. Čím vás tato forma přitahuje?

Určitě je to zakořeněno v mém dětství. Moje rodina pochází ze Slovácka, táta sice z Domažlic, ale máma z Místřic, a často jsme trávili víkendy v Napajedlích, Huštěnovicích nebo Babicích. Vzpomínám si na všechno: poutě, svatby, pohřby... I na „báby pláčky“ na pohřbech, což byl pro mě jako dítě velmi silný zážitek. Lidé zpívali často jednohlasem a vyjadřovali smutek takovým způsobem, že to ve mně dodnes zůstalo. Hudba byla u nás doma součástí každodennosti. Babička zpívala písně, které si přinesla z dětství. A když hrála někde dobrá cimbálka s výborným kontraba-

sistou, který obměňoval pěveckou linku, býval to pro mě nezapomenutelný zážitek. Později jsem objevil Janáčkovy texty o lidové písni a našel tam zápisy přesně těchto hudebních klenotů.

Měl jste i jiné inspirační zdroje?

Ano. Velký vliv na mě měl čistý gregoriánský chorál, jak se zpíval u sv. Tomáše v Brně. Každou neděli v 7.45 tam zpíval mužský sbor. Repertoár byl rozsáhlý s důrazem na liturgii i prostorovou akustiku kostela. Dohromady to vytvářelo opravdu silný zážitek. Jednohlas je mi blízký i kvůli nástroji, který jsem studoval – hoboje. Hrál jsem v orchestru a unisono bylo často tím nejkrásnějším momentem. Obzvlášť ve skladbách Bohuslava Martinů nebo Leoše Janáčka. Pamatuji si na dirigenta Václava Noska, který prosazoval Martinů v 80. letech, kdy u nás ještě nebyl tolik uznáván. Už v roce 1971 jsem viděl premiéru jeho opery Trojí přání a další novátorské věci, jež mě ovlivnily.

Je vaše Canto určitým završením této tvůrčí cesty?

Ano, v jistém smyslu je završením. Před rokem 2000 jsem psal spíš tradičním způsobem, ale od prvního klarinetového kvartetu jsem začal více experimentovat s unisonem. Další vývoj přišel s Pašijemi podle sv. Lukáše – to je velká unisonová kompozice se sólisty, sborem a orchestrem, kde si ověřuji, že tato forma může fungovat celovečerně a ve velkém aparátu. Canto je pak další krok – celé je vrstveno z jednohlasu. Začne jeden nástroj, přidá se další, pak přichází recitativy, sóla houslí, violoncella, trubky... A ano, myslím, že budu-li ještě schopen napsat velkou partituru, bude už muset být formálně jiná. Neraď bych se opakoval.

Když jste mluvil o unisonu, napadlo mě, jak je těžké to hrát. Zní to jednoduše, ale asi není...

To je přesně ono – jednoduché, ale velmi choulostivé. Orchester má působit výraznou jednotou, ovšem současně si uchovat barevnost. Hráči z České filharmonie mě vlídně přijali a podpořili, přestože to není běžný způsob hraní. Dirigent Jakub Hrůša na jedné zkoušce řekl přesně: „Nestavějte na jednotlivých tónech, soustřeďte se na linii.“ Když by někdo začal pilovat každou oktávu, každý souzvuk, celé by se to rozpadlo. Zvláště u tohoto typu partitur je třeba, aby dirigent byl skutečným prostředníkem mezi autorem a orchestrem – a tady to opravdu vyšlo. Jakub Hrůša i orchestr se nacházejí ve světové špičce, Hrůša byl loni třetím nejvytíženějším dirigentem.

Věděli jste od začátku, že se chcete věnovat skladbě?

Nebylo to tak jednoznačné. I když jsem si hudbu psal odmala, věnoval jsem se také malování, sálové cyklistice – krasojízdě na kole v tělocvičně. Váhal jsem tedy mezi výtvarnou, sportovní školou a konzervatoří. Nakonec zvítězila hudba a od začátku jsem souběžně studoval skladbu i hoboje. A měl jsem štěstí na učitele. Na JAMU mě velmi ovlivnil profesor Miloslav Ištvan – on také směřoval k jednohlasu. Poslední skripta, která napsal, nesla název Jednohlas v evropské hudbě. Bohužel brzy nato zemřel. Jednou po koncertě mi řekl kolega Miroslav Hába: „To je docela zajímavé – takový jednohlas.“ A to mi vlastně stačilo. Byla to věta, která mě utvrdila v tom, kam chci jít. A druhou větu mi řekl můj kamarád Jožka Adamík, když jsme šli po koncertě na pivo: „Zaposlouchej se do sebe.“ To je pro mě dnes nejdůležitější. V té jednoduché větě je skrytý celý svět. A v dnešní době plné informací a globalizace je to možná ta nejpřirozenější cesta.

Ve vaší hudbě se mísí duchovní inspirace s vlivy francouzské hudby. Jak se tyto zdroje u vás propojují?

Miluji francouzské baroko a také impresionisty. Obdivuji dílo Oliviera Messiaena, kde se ony dvě zmiňované roviny podstatně spojují, a také díla spektralistů. V díle Bohuslava Martinů, který odešel do Francie, slyším ten „esprit“ i jeho jedinečnou lehkost. A právě ta lehkost je pro mě v soudobé hudbě jedním z ideálů.

lů, z projevů směřujících k možné dokonalosti.

Zmiňujete spektralismus, přiblížte nám ho. Čím vás oslovil?

Mým snem, který se mi v devadesátých letech splnil, bylo dostat se do Paříže na studia. Profesor Gérard Grisey, u něhož jsem studoval, mě zaujal způsobem, jakým staví čas a harmonii, jak „zpřítomňuje“ zvuk. Ovšem největší význam pro mne mělo, že mi dodal sebevědomí k vlastní cestě: „Jestli tady chcete mít úspěch, musíte se přizpůsobit. Ale nedělejte to a nebojte se hudebníků,“ řekl mi. Ani on to neměl jednoduché, měl vyhraněný projev založený mimo jiné na výrazném využití mikointervalů a mimořádné barevnosti. Nutně teď zjednoduším: když udeřím tón na klavír, rozezná se nejen samotný tón, ale i celý malý vesmír alikvotních tónů, jimž se říká také spektrum. A těm se oni věnovali s fascinující důkladností. A v podstatě i značná část našeho světa se takovým spektrem rozeznává.

V několika svých dílech jste čerpal také z pašijových motivů. Čím vás tak přitahují?

Pašije (pašijovou symfonii) považuji za hudební formu, jež snad nejlépe vystihuje dnešní dobu, kterou všichni cítíme či neseme v sobě. Nám nic nechybí, máme všechno, ale tíhu a složitost tohoto času v sobě neseme bez výjimky. Forma pašijí má několik variant. Při současné liturgii převažují pašije s určitými divadelními prvky – například

zde vystupují osoby (Ježíš, evangelista, Pilát aj.), střídají se tři lektoři. Mně byla a je nejbližší ta starší forma, zřejmě středověká, kde jako by šel pašijový příběh „od úst k ústům“, jako by se po Velkém pátku sešli Ježíšovi učedníci a pašijový příběh si sdělovali.

Ve vašich skladbách hraje důležitou roli forma. Jak k ní přistupujete?

Forma je způsob obsahového sdělení a zkoumá se z nejrozličnějších hledisek. Tolik litera. Mně se ta unisonová forma hledala těžko. Snažil jsem se jít na dřev, zkoušel ubírat až k neznalosti; a pak jsem musel buď doplňovat barvu, nebo škrtat. Až dnes po řadě let se mi daří lépe odhadovat nosnost toho, kudy vývoj hudební linie vede.

A barva a rytmus?

Co se týče rytmu, resp. metrorytmu, ovlivnil mě zmíněný profesor Ištván, který ho považoval za dominantu soudobého projevu. Máme rytmus v sobě, každý z nás má jedinečný orloj srdečního rytmu, dýchání, chůze atd. A ten se může přenést do formy. Barva pak zvýrazňuje vyznění.

Často mluvíte o hledání ideální podoby díla. Co to znamená?

To je těžká otázka, protože v dnešní pestrosti může tuto dokonalost každý chápat odlišně. Dám příklad právě Canta: pro mě je z mých skladeb nejbližší ideální formě, ale setkal jsem se s názorem, že je nepřijatelné, jak se chovám k chorálu. Každý má právo na svůj názor.

Liší se práce na duchovní a světské skladbě?

Vždy bylo mým přáním odstranit běžně zdůrazňovaný rozdíl světský – duchovní. Nevím, jestli se mi to aspoň trochu podařilo. V podstatě se ta práce totiž neliší – navíc může být světská hudba hluboce duchovní. Ale když pracuji s liturgickým textem, musím být na sebe přísnější, musím být víc ukázněný. Kdyby mělo být Canto součástí liturgie, muselo by vypadat zcela odlišně. U vokální hudby k liturgii je nutné zdůraznit obsah textu, hudba je zde součástí vyššího celku.

Vaše tvorba je ale zakořeněná i v regionální hudební tradici...

Rozhodně. Brno je místo, kde zůstávám po celý život. Leoš Janáček, Miloslav Ištván, ale i ta krajina mezi Pálavou a Vysočinou, Hornácko... Nedávno byl u nás vynikající španělský kontrabasista profesor Fonseca z Madridu. „Upřímně vám závidím vaši zdejší tradici. Nic podobného u nás nevidím,“ řekl nám. Opravdu je třeba si té své tradice velmi vážit a rozvíjet ji. Jsem přesvědčen, že doba přebírání mimoevropských vlivů je pryč.

Tomáš Kutil

Vyšlo v Katolickém týdeníku

PLÁNOVANÉ AKCE

2. listopadu: po mši v 10 a 18 hod. průvod na hřbitov

12. listopadu: po večerní mši Svatomartinský průvod

16. listopadu: Dar lásky

6. prosince: Duchovní obnova pro ženy

18. prosince: Zpovědní den farnosti

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: čtvrtletník

Ročník, číslo a den vydání: XXIX, 3/2025, 26. 10. 2025

Redakční rada: Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Didak R. Klučka, OFM; Ondřej Špetík (šéfredaktor); Klára Špetíková

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 17. 10. 2025.